

Дѣла. Книгитѣ — послѣ. Хайде стѣгай се!
Нали, Жоржъ!

Тепавски. Азъ съмъ готовъ.

Павелъ. (Гледа ржцѣтъ си.) Трѣбва и да се мия,
пѣе и да се подокарамъ. Както съмъ скиталъ
тая сутринъ, не бива, нали, Дѣла?

Дѣла. Хайде-хайде — нѣма да те купуватъ.

Павелъ. Тогазъ, чакайте ме, ще ида да си
измия ржцѣтъ.

Павелъ излиза.

Дѣла. Трѣбва да ти е дотегналъ съ своитѣ
мждрувания.

Тепавски. Разправяше ми защо напуска офи-
церството и какво ще прави.

Дѣла. Колко отежителенъ е станалъ. Менъ
ми е дотегналъ съ тия мждрувания и бждащи планове.

Тепавски. Да, отежителенъ е, както всѣки
школьникъ, който, като си е научилъ урока, всѣкому
го повтаря, за да се увѣри дали го знае добръ.

Дѣла. Само че той едно забравя. — Каквото и да
прави, азъ нѣма да го оставя да си даде оставката.

Късо мълчание.

Тепавски. Азъ се чудя на ума му!

Дѣла. Той мисли, че азъ ще се съглася да
остана въ село! Да напустна столицата — най
комфортния градъ въ България, защо?

Тепавски. (Вгледанъ) Да, права си. Ти си тъй
млада и красива, за да ти дотегне живота на село.
Съ твоята грация, Дѣла, съ твоя хубавъ станъ,
съ тия дълбоки и свѣтли очи и твоя звънливъ ча-
ровенъ гласъ — ти би правила фуроръ тамъ. И
слѣдъ това, да се заробишъ въ село — за какво?